1942 Yılının En Modern ÇOCUK Gazetesi

AFACAN

7 1/2 Kuruş

Perşenbe günleri çıkarılır
Yıl 10- 28 Birinci Teşrin 1942-Sayı 14

Gelecekte Neler Olacak?

Yazan: Wells

Çeviren: Vahdet Gültekin

— Geçen sayıdan devam —

— Şimdi, bu fevkalâde günde, başmühendisimiz olan siz, bize yardım etmek istemiyorsunuz, tayyareleri tamir edemiyeceğinizi söylüyorsunuz..

Gordon, bütün ciddiyetini ve soğukkanlılığını takınarak cevap verdi:

— Evet, çünkü elimden gelmez. Bu benim, tek başıma başaramıyacağım bir iştir. Yardımcıya ihtiyacım var...

— Peki, yardımcı olarak yanınıza kimi istiyorsunuz?

— Esir ettiğiniz adamı...

Rudolfun gözleri hiddetle döndü:

— Şu, yabancı tayyareciyi mi?

— Evet...

Rudolf, mühendise, sanki zihninden geçenleri anlamış ve şüphesi büsbütün artmış gibi, şeytanca bir gülüşle baktı ve:

— Hayır, dedi. Size yardımcı olarak o adamı veremem. Bu bizim harp esirimizdir, hiçbir şekilde serbest bırakılamaz.

Gordon, sesine daha katî bir ifade vererek devam etti:

— Fakat, o, mesleğinde mahir bir tayyare mühendisidir ve bilgisi benden daha fazladır. Onun yardımı olmadıkça ben hiç bir şey yapamam...

Rudolf tekrar etti:

— Olamaz!

Gordon da cevabında onun kadar şiddetli bir ses kullanarak:

— O halde, dedi, siz de tayyareleri elde edemezsiniz...

Bu, bir tehdide benziyordu. Fakat Rudolf, bunun mânasını anlamamazlıktan geldi. Çünkü, aksi takdirde, sert hareket etmesi lâzımdı ki o zaman Gordon'u tamamile elinden kaçırmış, tayyalere veda etmiş olacaktı.

Derhal yumuşadı ve:

— Peki, dedi, istediğin adamı senin yanına verirsem iş biter mi?

— Bitmez, fakat kolaylaşmış olur.

— Yani bizim tayyareleri çabu
mir eder çıkarır mısınız?

— Bugün elinizde esir bulunan
reci benim yanıma verilir de berab
şırsak hava filomuz kısa bir z
meydana çıkar. Yalnız, uçmaları
kalır.

— O ne demek?

— Yani, ocaklarımızdan çık
ham benzini işleyip kullanılabilir
getirmek için de çalışmak lâzım.

— Peki, bunu yapamaz mısınız

— Yapabilirim, fakat onun iç
Harding'in bizimle beraber çalışm
eder.

— Demek ki yabancı tayyarecid
ka Harding'i de istiyorsun?

— Evet...

Rudolf biraz düşündü. Gordon'un
kadaşı olarak istediği bu iki adam
altından bazı şeyler çıkacağından
yordu. Gordon da bunları duyarsa
ha tehlikelileşirdi. Çünkü, kömür
rı ve tayyareler Everytovn'un
kuvvet kaynakları idi. Bunlara
olanlar bütün memleketi ellerinin
alabilirler ve kendisini devirebilir

Rudolf bunları düşünüyordu. Fa
bul etmekten başka çare de gören
Çünkü, kabul etmezse ham benzin
rık tayyareler olduğu gibi duracak
istifade edilemiyecekti. Biraz dah
nüp alnını kaşıdıktan sonra, mü
daha samimî bir bakışla dönerek:

— Beni düşündüren şey nedir,
musun, Gordon? dedi. O yabancı
ketlerden gelen tayyareci ile dokt
ding eski ahbapmışlar. İkisi bir o

Richard Gordon, Rudolfun zihni
gul eden düşünceyi çoktan biliy
daha sözünü bitirmeden:

— Merak etmeyin, dedi. Hiçbir f
rekete kalkacaklarmı zannetm
Böyle bir ihtimal olsa bile, bunu
için tedbirler alarak yine Cabal'la
Harding'i iş başına getirmek l
Çünkü tayyareci motör kurma i
ne kadar mahirse doktor da ham

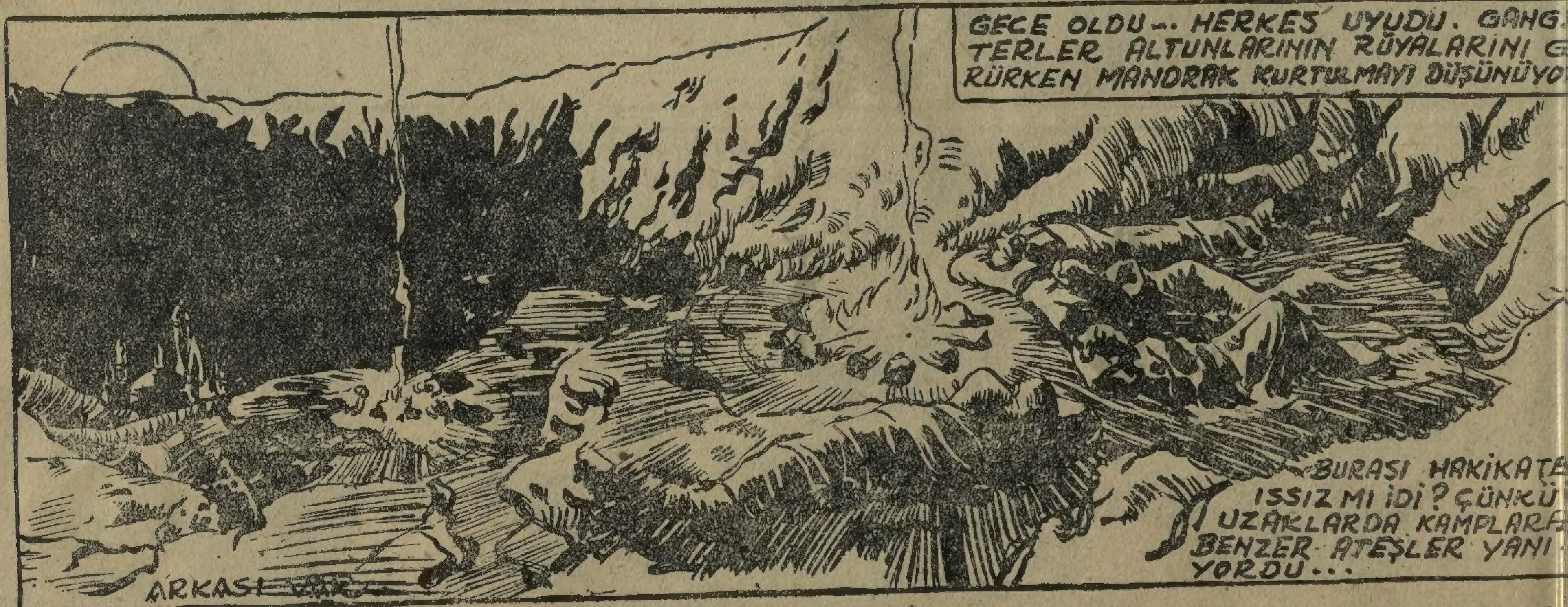

den istifade etmemizi mümkün kılacak tek damdır.

***

Rudolf, Gordon'un dediklerini kabul etmişti. Evvelâ, mühendisi muhafaza altından çıkarılarak serbest bırakıldı. Sonra doktor Harding çağrıldı.

«Yabancı tayyareci» esir edildikten sonra, Rudolf, onun sıkı fıkı konuştuğu ahbabı Harding'i de nöbetçilerine tevkif ettirmişti. Gordon bunu haber almış, fakat bilmemezlikten gelmişti. Çünkü. onun tevkif edildiğini bilir görünürse, doktorun yanına iş arkadaşı olarak verilmesini istediği zaman, Rudolf daha fazla şüphelenecek ve onun, kaynatasını kurtarmak için ısrar ettiği kanaatine varacaktı. Halbuki şimdi Gordon, benzinlerin kullanılabilir bir hale getirilmesi için muhakkak Harding'in çalıştırılması lâzım geldiğini söylerken söz de onun mevkuf bulunduğunu bilmiyordu ve bunu az çok tarafsız bir şekilde söylemiş oluyordu.

Ertesi gün Rudolf odasında, diğer hükûmet adamlarile beraber oturmuş, Gordon'u da çağırtmıştı. Odada Roxana da vardı. Biraz sonra doktor Harding de muhafızlar arasında getirildi ve odaya alındı.

İhtiyar doktor, mevkuf bulunduğu müddet zarfında sanki günlerce aç ve uykusuz kalmış gibi zayıflamış, betibenzi solmuştu. Ayakta duracak hali yoktu ve

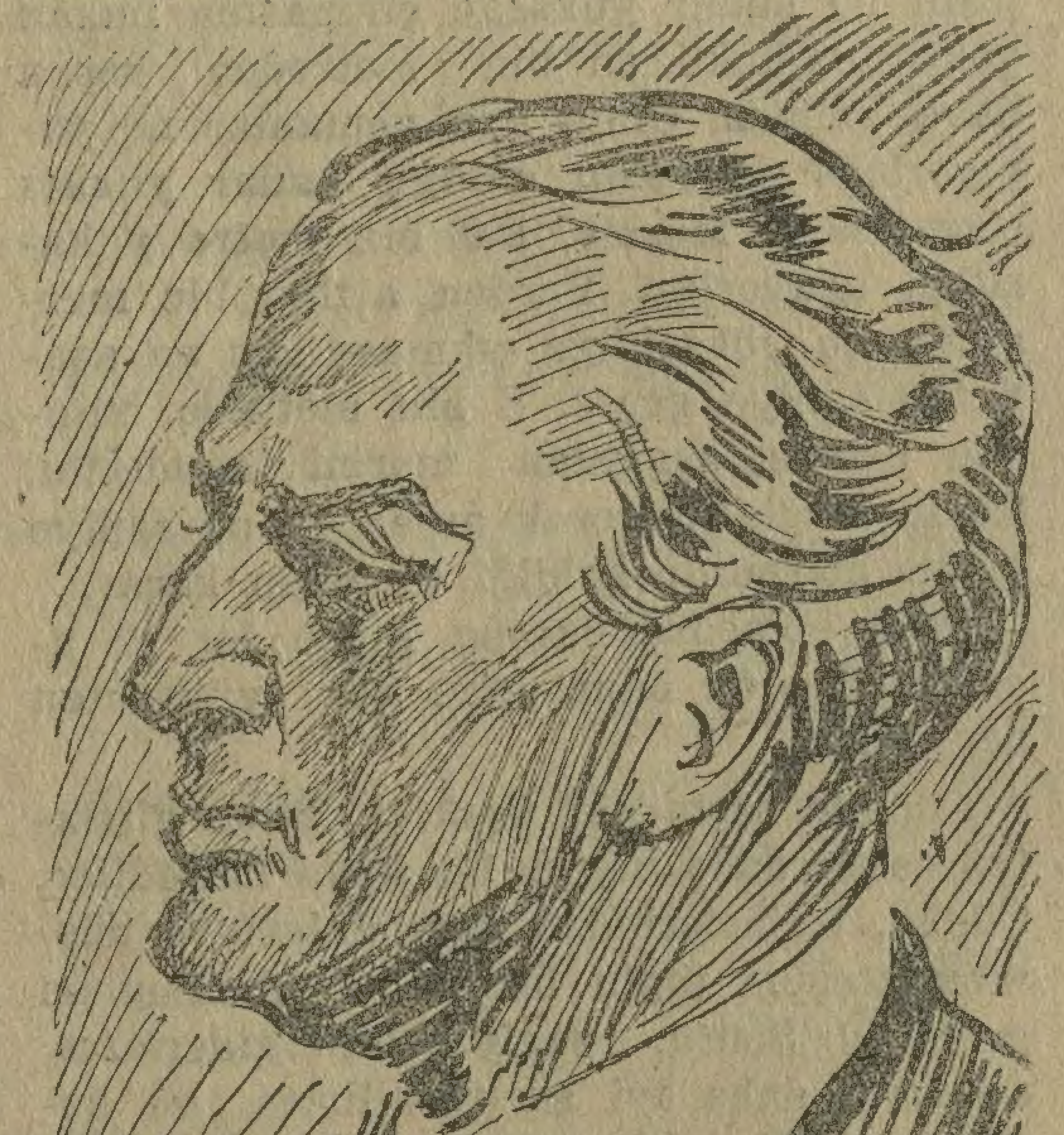

kendisine gösterilen sandalyeye sallana sallana ilerliyerek oturdu.

Rudolf, Richard Gordon'a döndü ve:

— İşte, dedi, Harding de geldi. Şimdi senin yanına esir tayyareciyi de vereceğim. Bu suretle, hava kuvvetlirimizi tamir etmek, tamamlamak ve benzinlerini temin edip uçurmak tamamile senin üzerine düşüyor. Cabal'in yardımı ile tamir işini bitirirsin, Harding'in çalışmasını tanzim ederek de lâzım olan benzini temin edersin. Yalnız...

Rudolf burada durdu ve gözlerini bir Harding'e, bir Gordon'a çevirerek devam etti:

— Yalnız, unutmayın ki, gerek siz, gerek Cabal daima adamlarımın takibi ve göz hapsi altında bulunacaksınız. Hele Cabal, ne hazır tayyarelerden birinin, ne de kendi tayyaresinin yanına 50 metreden fazla yaklaşmıyacak...

Sonra doktora döndü:

— Siz de söylediklerime dikkat ediyorsunuz, değil mi?

— Daha var —

BU HARBİN HİKÂYELERİ

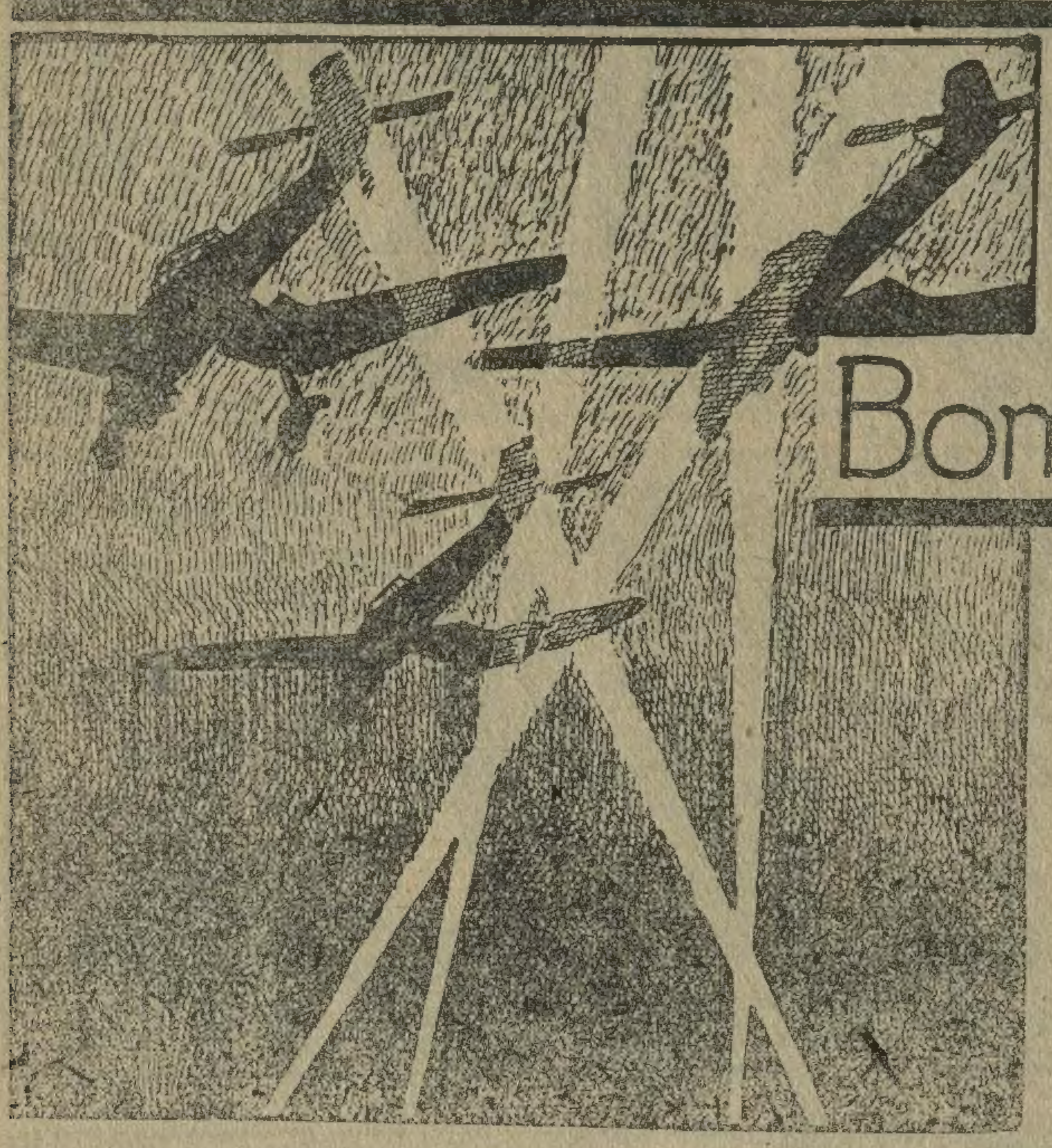

GECE Bombardmanı

Filo komutanı, bir futbol takımının kaptanı gibi, karşısına aldığı delikanlılara, yapacaklarını anlatıyordu.

O başta olmak üzere, altmış genç, büyük bir masanın etrafında toplanmışlar, masanın üzerine yayılı olan koskoca bir haritanın üstüne eğilerek, komutanın verdiği bilgileri dinliyorlardı.

Filo komutanı:

— Bu gece düşmanın önemli bir uçak fabrikasını bombardıman edeceksiniz, diyordu. Gayet parlak bir ay aydınlığı var, onun için, hedefinizi bulmakta güçlük çekmezsiniz. Bakın nerelerden gideceksiniz: İlk önce B. şehrine doğru uçarsınız, sonra D. şehri istikametini tutarsınız. Ondan Sonra karşınıza biri büyük, biri küçük iki göl çıkar. Bunlardan, bir üçgen biçiminde olan büyüğünü sağınıza alarak gidersiniz. T. şehri görünür. Oradaki uçak fabrikası birbirine yakın ve hepsi dörtgen biçiminde yapıların bir araya toplanmasından meydana gelmiştir.

«Buradan ayrıldıktan sonra dört buçuk saat sonra oraya varırsınız. İçinizde, bir bozukluğa uğrayıp oraya kadar gidemiyecekler olursa H. şehri K. daki liman yapılarını bombardıman ederek geri dönsün. Anladınız mı?»

Delikanlılar hep bir ağızdan:

— Anladık komutanım, dediler.

Komutan:

— Gitmeden önce, size bir şey daha söyliyeceğim, dedi ve yanındaki masanın üzerinden kâğıda sarılmış büyük bir paketi aldı, açtı.

Paketin içinden, elle örülmüş bir yün kazak çıktı. Komutan gülümsiyerek delikanlılara döndü ve:

— Bunu, dedi, küçük İngiliz prensesi Elizabeth kendi elile örmüş ve yararlık göstermiş bir uçmana hediye edilmek üzere bize göndermiştir. Bunu, geçen günkü hava savaşında çok yiğitçe çarpışmış olan Blake alacaktır. Gel Blake:

Komutanın bu sözü üzerine 21 yaşlarında, şahin yüzlü bir delikanlı ilerledi ve şubayın kendisine uzattığı hediyeyi aldı.

Komutan gençlere dönerek:

—Hepinize başarı dilerim, dedi, ve hepiniz Blake gibi yiğit birer uçman olmalısınız.

***

Biraz sonra, hava alanından, 12 bombardıman tayyaresi yükseliyordu. Biraz önce harita başında komuta almış olan 60 uçman beşer beşer birer uçağa binmişlerdi. Uçakların herbirine de 300 er kilo ağırlığındaki iki bomba konulmuştu.

Uçmanlar, düşman topraklarına yaklaştıkları zaman, birdenbire uçaklarını daha yukarılara doğru yükseltmeğe başladılar. Bu suretle, düşmanın ateşile karşılaştıkları zaman, tehlike azalacaktı. Çünkü uçaksavar toplarının mermisi 30 bin metreye kadar çıkabiliyor. Tabiî, uçakların bu kadar yükseğe çıkmasına imkân yoktur. Çünkü on bin metreden sonra hava kalmaz. Onun için uçmanlar ne yapıyorlar? Mümkün olduğu kadar yukarı çıkıyorlar. Meselâ, 8-9 bin metre yukarıdan uçuyorlar. Yerden atılan bir merminin bu yüksekliğe çıkması için en aşağı 10 saniye geçer. 8 bin metrede bulunan uçman, aşağıdan mermi atıldığını, topun ateşini görerek anlar ve on saniye içinde merminin geldiği taraftan kaçar.

Gece bombardımanına giden bu 12 uçaklık filo da onun için, çok yüksekten uçuyordu.

Filonun başındaki uçaklar, biraz gittikten sonra daha büyük bir hızla ilerlediler. Çünkü, birbirlerinden ayrılmaları ve düşman ateşine toplu bir hedef olmamaları gerekti. Sonra, sağlı sollu giderlerse, düşmanı daha iyi şaşırtabilirler ve hedeflerini dört bir taraftan daha çabuk bombardıman edebilirlerdi.

Filodan ilk ayrılan üç uçaktan bir iki dakika sonra telsiz geldi:

«T. üzerine yaklaştık, fakat her taraf sis içinde. Hiçbir şey görünmüyor.»

Arkadaki uçaklar da dört bir ğıldılar ve bütün hızlarile T. uçmıya başladılar.

Uçmanlardan biri, önündeki lefona eğilerek arkadaşlarile k başladı:

— T. üzerinde sis varmış, ne ğız?

— Yeri saatle tayin ederiz v larımızı atıp döneriz.

Gerçekten, kalktıkları yerle b man edecekleri yer arasında ne zaklık olduğunu biliyorlardı. Sa kilometre hızla gittikleri de belli sat gittiklerini hesap ederlerse, yol aldıkları ortaya çıkardı. Ya rin, sağına, soluna düşmüş olal Sonra, onlar asıl, şehri değil, or çak fabrikasını bombardıman etr yorlardı.

Bunun için, bulutların sıyrılm bekliyeceklerdi?

Sis, çok da kalındı. Önde gid lar, şehrin üzerine vardıkları hal balarını atmamışlar, etrafta dön laşmıya başlamışlardı. Arkada gelince onlar da yapacak bir şey nı gördüler.

O zaman, filonun en zeki uçman düşündü:

— İçimizden bir uçak, sis tab en aşağılarına kadar inmek c göstersin. Düşman buradan bizi yor ve ateş etmiyor. Fakat aşağ tabiî görecek ve ateş edecek. Or sisin en alt tabakalarına kadar uçağımız kendisini kurban vermiş Fakat, onun bombardıman ettiği yukarıdan görürüz ve biz de bo mızı boşaltırız. Daha fazla be vaktimiz yok. Çünkü, bir şey ya böyle dolaşıp duracak olursak, y daki benzin biter, hepimiz şapa ruz!

Uçman doğru söylüyordu.

Telsiz telefonla onun söyle dinliyenler:

— Kabul! cevabını verdiler.

Yalnız bir uçağın pilotu daha derek, «kabul» ettiğini söylemiye görmeden, alçalmıya başladı ve a larına telsizle şunları söyledi:

— Fabrikayı bombardımana b yorum!

Bu, prensesin hediyesini alm cesur uçman Blake idi.

Biraz sonra, aşağıdan bir patl alevleri göründü. Sis tabakasını kadar şiddetli olan bu alevler, tayyaresinin düşman uçak fab bombardıman ettiğini gösteriyordu

Öteki on bir uçak da o noktay balarını bıraktılar.

Dört buçuk saat sonra, bomba uçakları kalktıkları hava alanına lerdi. Hepsi tamamdı, yalnız beş ralı uçak eksikti.

Bu, Blakenin uçağı idi.

Afacan say

Kanlı Bir Yolculuk

Her vapurun içinde Ekvatör geçildiği zaman bir bayram yapılır. Geminin güvertesine havuz gibi bir şeyler konur, o vakte kadar Ekvatörü geçmemiş olanlar, gülmeler, eğlenmeler arasında bu havuza sokulur. Bunun için birinci ve ikinci sınıf yolcuları bu eğlenceye pijamalarile karışırlar. Bir nevi karnaval olur.

Puankare vapuru da, Rio de Janeiroya doğru ilerliyordu, Oraya uğrayacak, oradan da Buenos - Airese yollanacaktı. Rioya gelmeden önce Ekvatör geçilecek, eğlence yapılacaktı. Gemide Brezilyaya giden radyo telgrafçı, Dumiere isminde de bir genç bulunuyordu. Brezilyada yeni bir imtihan vereceği, için, durmadan gündüzleri geminin köprüsünde çalışıyor, geceleri de, ayın aydılığında, yine aynı köprü üzerinde, gündüz calıştıklarını kendi kendine tekrar ediyordu.

Havr şehrinden gemiye kırk kadar çapkın bir grup da binmişti. Yapmadık kepazelik bırakmıyorlar, bağıra bağıra şarkı söylüyorlar, herkesi rahatsız ediyorlardı. Hallerinden tam külhanbeyi oldukları belliydi. Geminin diğer üçüncü sınıf yolcuları, bunların içine karışmışyorlar, uzak duruyorlardı.

Dumiere yine çalışmak arzusile, üçüncü mevkie doğru olan yere gitmiş, oradaki bezlerin arkasına oturarak, kitabını açıp okumağa başlamıştı. Bu sırada, kulağına, hemen arkasında, üç beş kişinin garip bir konuşması geldi.

Aralıktan baktı, bu sefil külhanbeylerinden beşi orada oturmuştu. İçlerinden birisi şunu diyordu:

— Elimizdeki silâhlar yeter. Bu eğlence, bize gemiyi zaptetmek fırsatını verecektir.

Dumier kulaklarına inanmak istemedi. Bu çok tuhaf bir görüşmeye büsbütün kulak kesildi. Başları olduğu anlaşılan bu adam, boyuna söyleniyordu.

— Gemideki kadınların hepsi mücevherlerle dolu! Birinci ve ikinci kamara yolcularını banknotlar şişirtiyor!.. Bunların hepsi bize geçmeli... Bütün gemi tayfalarile beraber, halkını da kestikten sonra, Brezilyanın ıssız bir sahiline çıkar, gemiyi de kayalıklara vurdururuz. Zaten ben bayrama nasıl, karışacağımızı baş kamarota söyledim, dedim ki:

— Biz, deniz korsanları kıyafetine gireceğiz. Ellerimizde balta, belimizdeki kırmızı kuşakta tabanca, başımızda da kırmızı bir mendil bağlı bulunacaktır.

Bizi bayramda bu şekilde görenler, hiç bir şey şüphelenmezler. İçimizden altı kişi zabitleri vurmağa ayrılacaktır. On iki kişi bayram yerini tutacaktır. Geride kalanlar da tayfaları temizlemekle uğraşacaklardır. Bir defa gemiyi zaptedip bunları esir ettikten sonra, paraları, mücevherleri toplamak kolaydır. Ondan sonraki karı, çocuk hepsini köpek balıklarına ziyafet için denize atarız.

Dumier hâlâ kulaklarına inanamıyordu. Birdenbire çıkıp görünmek istedi. Fakat düşündü, eşkiyalar söyledikleri sözlerin duyulduğunu anlıyacaklar ve onu bir tekmede denize yuvarlayıvereceklerdi.

Sabırla beklemeğe başladı. Nihayet haydutlar kararlarını verdikten sonra, çekilip gittiler. Dumier de hemen kamaraların yolunu tuttu.

Bu işi kime haber verecekti? Kaptana söylese, mağrur, alık bir adama benziyen bu herif, belki kendisi ile alay edecek eğlenecekti. Genç bir makinist vardı. Zaten onunla birkaç gündenberi iyi bir dostluk yapmaktaydı. Kendi kendisine:

— Gidip ona anlatayım!

Dedi. Ve onu buldu, anlattı. Genç makinist kaşlarını çatmış olduğu halde dikkatle dinledi:

— Hakkın var Dumier, dedi. Bunu şimdi haber verecek olsak, elimizde bir isbat olmadığı için hiçbir şey yapamayız. İyisi mi biz kendi kendimize tedbir alalım.

— Kırk kişiye karşı ne yapabiliriz?

— Her şey yaparız. Bir hortumla ben kazanın kaynar suyunu bayram yerinin üstüne getirir koyarım. Eşkiyalar tam işe başladıkları zaman, bu su ile, onları haşlarım! Bir tanesi bile kurtulmaz.

Bu, iyi bir düşünceydi. Dumier de kabul etti.

Ertesi sabah bayram başladı. Birinci, ikinci kamara yolcuları pijamalarile geldiler. Haydutlar da dedikleri kıyafette göründüler. Fakat on iki kişi idiler.

Dumier ile, makinist de onların üstündeki yerde duruyorlardı. Makinist:

— Neye korkma gelmedi! Mesele önemli. Sen burada dur! Eğer ben gelinceye kadar harekete geçerlerse hortum burada, hemen başla; yalnız dikkat et, başkalarını yakma!.. Bu kaynar su adamı derhal öldürür.

— Merak etme yaparım!

Makinist gitti. Dumier bekliyordu. Nihayet haydutların reisi:

— Oyuncak oynamağa lüzum yok, hiç kimse kımıldamıyacak!

Dedi, Ve bıçağını kendisine yakın olan bir yolcuya saplamak isterken, adamcağız elinden zor kurtuldu. Artık duracak zaman değildi. Dumier hemen hortumu çevirdi. On iki eşkiya haşlanarak yere düştüler. Başını geriye çevirdiği zaman on haydudun kendi üzerine gelmekte olduklarını gördü. Fakat bir tanesi Dumier'in yanına çevirdi. Fakat bir tanesi Dumier'in yanını gördü. Bu sefer de hortumu onlara çevirdi.

Bütün gemi halkı bu kurtuluşlarını genç telgrafçıya borçluydu. O olmasaydı vapur haydutların olacak, yolcular, tayfalar, kaptanlar da denizi boylıyacaklardı. Denizin köpek balıklarının karınlarını.....

DİYANA
GİZLİ POLİS
TETKİKLERDE BULUNURKEN YERLİ SAVAŞÇILARLA SARILDILAR.
?
ONLARDAN BİRİSİ KAYA ATIYORKEN TİPADA YÜZBAŞİLE İMDADA GELİYORDU...
BU SIRADA DİĞER TARAFTA
SOĞUK KANLILIĞINI MUHAFAZA ET DİYANA..
NE OLACAK DERSİNİZ?
NE OLACAĞIMIZI BİLMİYORUM. YALNIZ SÖYLEDİKLERİ İYİ DEĞİL.
KILAVUZ TİPA ÇOK MÜHİM BİR KEŞİFTE BULUNUR
ŞU MENDİLE BAKINIZ! BAYAN DİYAN İLE YÜZBAŞ!
ÖYLE ZANNEDİYORU DİYAN KAPANA GİRD BU MEKTUP BİZİ UM KARARGÂHA GÖTÜRÜ BU HAYAT VE MESEL DİR.
YAZİYET İÇİN NE DÜŞÜNÜYORSUN?
YANIMDA KALINIZ ELLERİM SERBESTTİR. İLK FIRSATTA SİZİN BAĞLARINIZIDA ÇÖZERİM.
?
HAYDİ ÇÖZÜNÜZ! NÖBETÇİ KAFASINI ÇEVİRDİ
HERŞEY HAZIR TEKRAR O TAR DÖNDÜGÜNDE R
KOŞUNUZ DİYANA!.
MÜFETTİŞ ŞU HİNTLİ İŞARET EDİYOR KOŞALIM. ÇABUK.
BAKINIZ NASIL SARILDIK
DİYANA BEN ONLA ELİMDEN GELDİĞİ TUTARIM. SİZ İMDA ĞIRINIZ. TALİİMİZ VA KURTU
ATEŞİN SONUNA KADAR BURADA SAKLANMAK LÂZIM..
OH!..
EVİN BİR KÖŞESİNDE...
DOKTOR ANDRUS HAPİSTEN ÇIKTIĞINIZDANBERİ BURADAMI SAKLANIYORSUNUZ?
ARKADAŞINIZ MÜFE BURAYA GETİRTECE VE SİZE BAZI İNSAN NELER YAPABİLECE GÖSTE RECE
? ?
İŞTE BU YERLİLERİN VVAN SOT MUMYASI ÖLÜLERİ TAHNİT ETMEK SIRRINI BUNDAN ALIYORUM. BUNUN YAPILMASI ÇOK MERAKLI ŞEY.
MARTEN BUNU ÇOK İYİ BİLİYORDU. ORTAĞIM İDİ BİZİ ALDATMAĞA KALKTI. HALBUKİ ORTAĞIM OLMAKLA BERABER BÜTÜN ÇETE ÜYELERİNİ TANIYORDU.
HANGİ ÇETE ÜYELERİ...
ÖTEKİ HUSUSL HA SONRA BA ŞİMDİ SİZ BE EDİNİZ. YERLİL ÜZERİNDE K BİLGİMİN TECR Nİ YAPACAĞIM.
ARKASI VAR.

AVCI BAYTEKİN
İNSAN KAFASI AVCILARININ ELİNDE PAGAN ADALARINDA ESİR EDİLEN BAY TEKİNİN KOL.ARINI KOLU ÇÖZMÜŞ.
BAY TEKİN DE KOLUNUNKİLERİNİ ÇÖZMEĞE BAŞLAMIŞTI
KAPININ HER İKİ TARAFINDE İKİŞER YERLİ NÖBETÇİ VARDI..
FAKAT BAY TEKİN İKİ N BETÇİYİ YAKALAYIN A. KAFALARINI BİR BİRLER NE ÇARPTI
NÖBETÇİLERİ ÖLÜ HALE KOYAN BAY TEKİN ARKADAŞI ONLARIN ELBİSELERİNDEN İP YAPTILAR
VE DIVARIN ÜZERİNDEN SARKTILAR
UYKUYA DALAN KÖY KARANLIK İÇİNDE İDİ BAY TEKİN SADIK UŞAĞININ EL'Nİ SIKTI. HİÇBIR KELİME SÖYLEMEDİLER. ÇÜNKÜ DUYUŞLARI BİRDİ..
ŞAFAKLA BERABER ..K BAŞ REİSİN EMİR ER BAY TEKİNİN TUTULDUĞUNU KARNAKA BİLDİRMEK ÜZERE YOLDA KOŞUYORDU.
FAKAT DOSTLARIMIZ KURTULMUŞLAR, BİR KAYANIN ARKASINDA ONUN GEÇMESİNİ BEKLİYORLAR
İŞTE GÖRÜNDÜ.. KARNAKA GİDEN GEÇİDİ ÖĞRENMEK İÇİN TAKİP
BU SIRADA ZALİMİN ESİRİ LİLİ DAGA GÖTÜRÜLMÜŞTÜ. BURADA ESKİYANIN GİLİ BİR YER KONDU
İŞTE BENİM YEĞENİM JUDİTH, BENİM HEMDE KÂTİBİMDİR. ONA HERŞEYİ SÖYLEYİNİZ YALNIZ KARŞIMDA OLACAK
REZİL BİR HAİNİN İTİMADINI KAZANAMAMAK İÇİN ÇOK DUYGULU OLMAŞI LAZIM GELİR
SUSUNUZ BAYAN..
YOKSA GÜZEL KAFANIZI BENİM KAFA KOLLİKSİYONUM İÇİNE SOKARIM HEMDE BUNU BÖYLE MAĞI HİÇ DUŞÜNMEMİŞTİM
BAY TEKİN İLE KOLU KARNAKA HABER GOTÜREN YERLİYİ TAKİP EDERLERKEN DAĞDA B R GÖL GÖRDÜLER.
HAYDİ DE ' ÜZERİNDEKİ MEKTUBU KARNAKA VERMESİNE MÜSHALE EDELİMMİ?
BIRAKILAN EMİR ERİ KÜÇÜK BİR KAYIĞA BİNEREK ADAYA DOĞRU YOLLA NDI.
ADANIN İÇİNDEKİ KARNAKIN GİZLİ MALİKÂNESİNDE
AMCACIĞIM HABERCİ GELDİ
BENİM GÜZEL YEĞE M DOSTLARIMA KARŞI ÇOK AZ SAYĞI GÖSTERİR
AZİZEM ÇOK GÜZEL BİR HAVADİS!.. KAFA AVCILARIM, BAY TEKİNİ ES ETMİŞLER KAFASINI KESTİRECEĞİM
HAYIR BUNU YAPTIRMAYINIZ. DİZ ÇÖKEREK YALVARIRIM SİZE.
ARKASI VAR

— Geçen sayıdan devam —

Karl hemen atıldı:

— Sen sus! Karışma! Flora ne derse o olacak.

Bluber, canı sıkılmış gibi bir hareket yaparak, sustu.

Floranın karşısına geldiği zaman suratı asık olan zenci, onun söylediklerini dinledikten sonra yüzü güldü ve:

— Pekâlâ, dedi. Adamlarımın bundan memnun olacağına eminim.

Adam uzaklaşınca Flora derin bir nefes aldı ve:

— Artık, dedi, korku kalmadı.

Bluber tekrar:

— Peki ama, dedi, niçin iki misli para vereceğinizi söylediniz. Bence çok ileri gidiyorsunuz.

Flora hiç cevap vermedi. Bluberin söylediklerini duymamazlıktan gelmiş veya cevap vermiye lüzum görmemişti.

Ertesi sabah, güneş doğar doğmaz av hazırlıklarına basladılar. O gün bol bol yemek yiyeceklerini düşünen yerliler, neşelenmis ve sarkı söyleyip yerlerinde tepinmiye baslamıslardı. Onlar da ava gitmek istiyorlardı.

Flora onları üç bölüğe ayırdı ve Owazanın sectiği üç kisiyi de onların basına verdi. Sonra, gidecekleri tarafı işaret etti, hepsini yola çıkardı.

Cadırların bulunduğu yerde, bekçi olarak birkaç kisi kalmıştı.

Beyazların hepsi de birer tüfek alarak ava gitmek üzere yola çıkmışlardı. Yalnız Estebanın tüfeği yoktu.

Genç bir tiyatro artisti olan Esteban:

- Bana da bir kargı veya okla yay verin, diye ayak diremiş fakat ötekiler aldırış etmemişlerdi.

Esteban onlara kendisinin Tarzan olduğunu söylemiş, buna inandırmıya çalışmıştı. Fakat içlerinden hiçbiri onun bu martavalallarına inanmıyorlardı.

Flora Havkes av esnasında, adamlarından hiçbirini lüzumsuz yere yormaktan çekiniyordu. Onlara karşı son derecede de nazik davranıyordu. Onun için, Esteban:

— Bana hiç olmazsa bir kargı verin, diye tekrar edince dayanamadı ve:

— Peki, dedi, al sana bir kargı ve bununla sen de bize hiç olmazsa bir kaplan vur.

Kraski alay ediyordu:

— Tüfek kullanmasını bilmiyen kahraman kargı ile kaplan avlıyacak ha! Kaplana kendisi yem olmasın da, hayvanı avlamasından vazgeçtik!

Flora onun Estebanla böyle alay etmesine kızmıştı. Kaşlarını çatarak:

— Birbirinizle alay etmenize müsaade etmiyorum, dedi. Biz hepimiz bir arada canla başla çalışacak arkadaşlarız. Arkadaşların da, iyi geçinebilmeleri için birbirlerine sevgi ile beraber saygı da göstermeleri lâzımdır. Bilhassa bizim, muvaffak olmamız için tek bir vücut gibi çalışmamız gerektir. Hiçbirimiz diğerinin başına bir felâket yormamalı. Meselâ, senin bir kaplana yem olacağını birisi söylese kızmaz mısın?

Kraski:

— Kızarım ama, dedi, elimden ne gelir! Meselâ, bence Miranda benim başıma felâketler gelmesi için gece gündüz dua edip duruyor. Yalnız, onun duası ile bir şey olmaz.

Sonra alayı bırakarak cidd: bir hal aldı ve:

— Bana öyle geliyor ki, Flora, dedi. Sen şu Estebana karşı fazla yumuşak davranıyorsun. Halbuki bence o iyi bir arkadaş değildir. Hattâ, karışmış bir düşmandır bile diyeb

Genç kadın gururla başını kald

— Ben yaptığımı bilirim, dedi. nin aklına ihtiyacım yok.

Kraski doğru söylüyordu. Est içinde kin vardı ve aklı fikri yal şeyde idi: Altınları ele geçirmek rayı da kendine alıkoymak. Bunu de, öteki arkadaşlarını ortadan ka yı düşünüyordu. Onların hepsi ke ifrit gibi geliyordu. Ona göre, ke altınlardan ve Floradan mahrum e sadece onlardı. Onlar bir kere c kalkarsa...

Esteban, aklında daima bu düşü le, bir elinde okla yayı, bir elinde k ormanda dolasıp duruyordu. Faka deki bu silâhları hayvan avlamakt landığı yoktu.

Dar bir yoldan geçince birdenbir lık bir yere çıktı ve kendisini kı zenci savaşçının karşısında buldu.

Biran hareketsiz, olduğu yerde Korkudan, mıhlanmış gibi idi. Fa ki böyle hareketsiz ve dimdik dur Çünkü, karsılarında bu bicimde yabancıyı görünce, kara derili ir onu ormanların kralı sandılar.

Vezîri'ler denilen bu yaban ad oldukları yerde put gibi kalmışlar lerinden biri:

— O! Bvana! Bvana! diye havk ona doğru kostu. Sizi bulmak ne saadet! diyordu. Vezirî kullarınız. leri Tarzan'ı hayatta bulacakların sanmıyorlardı. Artık bütün ümi kesmislerdi. Bununla beraber Onar rındaki tehlikelere karsı yola cıkmı rar verdik. Cünkü belki, Tarzan bazı zorluklara uğramıstır, gidip k ni kurtarmalıyız, diyorduk.

Adam bunları ingilizce söylemist kü, Vezirî'lerin basındaki bu adar tile İngiltereye gitmis ve orada ir öğrenmisti. Bu, Esteban icin bu bir tesadüftü. Cünkü kendisi ve dilinden bir kelime bile anlam Yerlilerin bası kendi dilleri ile k cak olsaydı Esteban onların ke Tarzan sanmalarından istifade eden cekti.

Esteban, Flora'dan Tarzanın büt ceralarını öğrenmisti. Onun icin, k ni Tarzanın yerine koyup onun gi reket etmekte pek zorluk cekmiye

Hemen kararını verdi: Kendisin zan sanan bu adamlarla beraber, ve arkadaslarına karsı harekete ge ti. Yerlilerin ona tapınırcasına ba lacaklarına güveni vardı. Karsısına bir fırsat cıkmıstı, bundan faydala cak olursa altınlara ve Flora'ya sa mak ümidi, artık bir daha ortaya c mak üzere suya düsmüs olacaktı.

Esteban, Tarzanın halini takmara

— Ben de sizi bulduğuma çok sevindim, dedi. Sizden ayrıldıktan sonra başıma çok şey geldi. Fakat hepsinden fenası, birkaç beyaz insan ormanlarımıza gelmiş ve O par hazinelerini yağma etmişler. Bunu haber alınca peşlerine takıldım ve buraya kadar onları takip ettim. Şimdi, biraz ilerde, çadır kurup dinleniyorlar. Onlarla tek başıma çarpışamazdım. Fakat mademki şimdi size rastladım, bir dakika kaybetmiyelim. Gelin benimle beraber!

Esteban önde, yerliler arkada, ormana daldılar. İngilizce konuşan yerli, Usula, Estebanın yanı başında gidiyordu. Esteban bir yandan memnundu, fakat bir yandan da foyasının meydana çıkacağından korkuyordu. Çünkü arkasında Vezirî'lerin kendi dillerile konuştuklarını duyuyordu. O, bu konuşulanlardan bir şey anlamıyordu. Halbuki Tarzan Vezirîce bilirdi. Yerlilerden biri veya sade Usula ona kendi dillerile bir şey söyliyecek olursa ne yapacaktı? Onun bu dilden anlamadığını görünce kendisinin sahici Tarzan olduğundan şüpheye başlayacaklar, o zaman da Estebanın durumu tehlikeye düşecekti.

Esteban bunları düşünürken aklına bir şeytanlık geldi: Flora ona, Tarzanın Oparda yaptığı ilk seyahat sırasında, başından yaralandığını ve bir müddet kendini bilmez bir halde yattığını anlatmıştı. İnsanın başına gelen böyle bir hal, bir ikinci defa daha olabilirdi.

Hemen Usulaya döndü ve:

— Hatırlıyor musun, dedi, hani Opara ilk geldiğim zaman başımdan yaralanmıştım da bir müddet bütün hafızamı kaybetmiştim.

Usula:

— Evet, evet, dedi, hatırladım, Bvana!

Esteban sözlerine devam etti:

— İşte, aynı şey yine başıma geldi. Geçen gün bir ağaçtan düştüm ve başımdan yaralandım. Yara geçti ama, kafamı hâlâ toplayamadım ve hafızam henüz yerine gelmedi. Eskiye ait birçok şeyleri unutmuş bulunuyorum. Meselâ, Vezirîceyi olduğu gibi unuttum. Hattâ, inanır mısın, senin adını bile hatırlamıyorum!

Usula, Tarzan sandığı adama, acır gibi uzun uzun baktı, sonra:

— Ey Bvana! dedi. Usulanın yüreği bu acı haberi duyunca parça parça oldu. Umarım ki yakında iyi olursunuz. O zamana kadar, bana izin verin, size eski şeyleri, lâzım oldukça, birer birer hatırlatayım.

Esteban, Usulanın istediği bu izini verdi. Böyle bir şey onun da canına can kattı. Böylelikle, Tarzana ait daha bilmediği birçok şeyleri öğrenecekti.

— Peki, dedi, senden daima faydalanacağım. Benim başıma gelen bu hali arkadaşlarına da söyle, onlar da benim sizin dilinizden anlamayışımın sebebini öğrensinler ve bana yardım etsinler. Siz olmasanız ben evimin yolunu bile bulamam. Fakat onlara şunu da söyle: Yakında bütün hafızam yerine gelecek ve eski Tarzan olacağım!

Flora ve arkadaşlarının bulunduğu yere yaklaşmışlardı. Esteban, Usulayı yanına çekerek, ağaçların arasından onları gösterdi ve:

— Ben işaret verir vermez hep birden üzerlerine atılacağız ve etraflarını çevireceğiz. Bizim kendilerinden kalabalık olduğumuzu görünce çarpışmıya kalkışmazlar ve hemen teslim olurlar. Hele, çaldıkları altınların artık Tarzanın eline geçtiğini söylersek yanlarındaki yerliler bize karşı gelmezler. Onlara, beyazları ve altınları bırakırlarsa kendilerini öldürmiyeceğimizi de söylersin.

Vezirîler yerlilerle uğraşırken Esteban da Floranın yanına gitmeyi ve onu beraber alıp kaçırmayı düşünüyordu. Yanındakilere, saldırma işaretini vermeden evvel ağaçların arasından biraz dışarı çıktı. Flora ve arkadaşları daha avdan geri dönmemişlerdi. Eşyalarının başında nöbetçi olarak bıraktıkları yerliler duruyordu.

Esteban onlar arasından ingilizce bilen birini gözlerile aradı buldu ve işaretle yanına çağırdı:

— Ben, ormanlar kralı Tarzanım, dedi. Dört bir tarafınızı benim adamlarım kuşattı. Bana karşı gelmezseniz sizi öldürtmem. Karşı gelecek olursanız haliniz yamandır.

Bunları söyledikten sonra adamlarına işaret verdi ve Vezirîlerin ellisi birden, saklandıkları ağaçların arasından çıktılar. Floranın adamları şaşırmış, onlara bakıyorlardı.

Esteban, Usulaya dönerek:

— Söz sırası senin, dedi.

Usula ileri doğru çıktı ve yüksek sesle, karşıdakilere şunları söyledi:

— Biz Tarzanın adamları Vezirî savaşçılarıyız. Sizin Opar hazinelerinden çaldığınız altınlarımızı geri almaya geldik. Onları bize verip çabuk buradan çıkın, gidin, size hiçbir fenalığımız dokunmaz. Silâhlarınızı da burada bırakın ve gidin efendilerinize haber verin: Tarzan geldi, altınlarını geri aldı. Karşımıza çıkacak olurlarsa canlarını da alırız!

Floranın nöbetçileri hiç de çarpışmak niyetinde değildiler. Hayatlarının kurtulacağını düşünerek seslerini çıkarmadılar ve Usulanın adamları ilerliyerek altınları ve bütün öteki eşyaları ellerine geçirdiler.

Bunun üzerine Esteban yine ingilizce bilen zenciyi yanına çağırdı ve:

— Geldikleri zaman söyle, dedi: Tarzan geldi, kendisinden çaldıkları altınları aldı, götürdü. Hattâ, iyilik damarı tutmasaydı onun adamlarını, yani sizleri de bırakmıyacaktı. Fakat yabancıları buradan dışarı atmak için onlara yol göstereceklerin bulunması gerektiğini düşündü. Sonra şunu da söyle: Tarzan, kendisine benziyen ve onun yerini almak istiyen yalancı Tarzanı da ortadan kaldırmıştır. Şimdiden sonra, ormanların sahici kralı olan Tarzan, yani ben varım! Bir daha buraya gelecek veya Opar sırlarını başkalarına açacak olurlarsa onların karşısına çıkacağımı da söyle. Anladın mı?

Yalancı Tarzan bunları söylerken adamları altın külçelerini alarak ormanın yolunu tutmuşlardı. Esteban da hemen onların arasına karıştı ve ormanın içerilerine doğru gözden kayboldu.

Akşam olmuş, ortalık kararmıya başlamıştı. Flora ile arkadaşları avdan dönmüşlerdi. Hepsi neşe içinde idiler. Bir çok güzel av hayvanı vurmuşlar ve onları adamlarının arkasına yüklemişlerdi. Çadırlarının başına biran önce varıp ateş yakmak ve hayvanları kızartıp yemek için can atıyorlardı.

Yolda Kraski Floraya:

— Başımıza geçtiğiniz andanberi talih de bizę gülmiye başladı, diyordu. Bu kadar iyi bir av yaptığımızı hiç aklıma getirmemiştim. Artık açlık tehlikesi kalmadı. Biz de, zenciler de bol bol yiyeceğiz ve tekrar kuvvetlenip yola düzüleceğiz.

Öteden Blüber atıldı:

— Evet, artık her şey yoluna girdi, önümüzde hiçbir tehlike yok.

Throck ilâve etti:

— Ben size dememiş miydim Flora tam başa geçecek bir kadındır diye!

Çadırların uzaktan göründüğü bir yere geldikleri zaman, nöbetçilerin koşa koşa onlara doğru geldiklerini gördüler.

Peebles:

— Deli mi oldu bu fellahlar nedir! dedi. Herhalde karınları çok acıkmış olacak ki daha fazla sabredemiyorlar, av hayvanlarını kapışmak için bize doğru geliyorlar.

Fakat, fellahlar hiç de onların sandıkları gibi av hayvanlarını kapışmıya koşmuyorlardı. Verecekleri mühim ve acı bir haberleri vardı.

Hepsi bir ağızdan:

— Tarzan geldi! Tarzan geldi! Altınları aldı, gitti! diye bağırıyorlardı.

Her iki tarafın da heyecanı durunca içlerinden biri olup bitenleri Floraya şöylece anlattı:

— Tarzan, yanında elli kadar Vezirî ile beraber geldi. Kendisine benziyen ve ben Tarzanım diyen ortalığı haraca kesen yalancı Tarzanı öldürdüğünü ve kendisine karşı gelirsek bizi de öldüreceğini söyledi ve kendisinden çalınan altınları istedi. Biz de verdik.

Bütün bu söylenenlerden yalnız bir şey anlamış ve bunu duyunca aklı başından gitmiş olan Bluber:

— Ne? diye haykırdı. Altınlar gitti mi?!

Ötekiler de nöbetçi olarak bıraktıkları zencilerin etrafını aldılar ve hepsi bir şey sormıya başladı.

Yalnız Flora gayet soğukkanlı, hiç istifini bozmadan duruyordu. Arkadaşlarına:

— Daha var —

Yazan: Rıza Çavdarlı

— Geçen sayıdan devam —

— Evet, üçümüzün karşısında...

Sonra çıkmak üzere bulunan zabite şunları söylemeği de unutmadı:

— Tosun bay ile Nogotay da gelsinler.

— Peki Hakan!

İran Şahının mağrur elçisi hiçbir törene uymıyan bu kabul edilişi beğenmemiş olacak ki, ayakları istemiye istemiye yürüyor, basit bir çadır önünde karşılanmıya bir türlü akıl erdiremiyordu.

Kendisini takip eden develerin üzerinde hediyeler, dilber kızlar vardı. Şahın kurnaz veziri, bunlarla Türk Hakanını kandıracağını, aldatacağını sanmıştı.

Hele elçi vezir, genç Hakanın yanında imparator Herakliosun oturduğunu görür görmez, büsbütün zivanadan çıktı.

Kimi Batunun, kimi Herakliosun, kimi de Evdoksiyanın yüzüne baktı.

Sinirden titriyor, bir şeyler mırıldanmak istiyen dudakları, yapışmış gibi bir türlü harekete geçemiyorlardı. Nihayet Batu han yerinden kımıldanmadan sordu:

— Ne istiyorsunuz?

Vezir biraz doğrulur gibi oldu:

— Kudretlû, şevketlû Şahım, size şu kıymettar ve nadide hediyelerele beraber, en güzel iki cariyesini gönderdi!

— Ya?.. Tosun bay Nogotay.

— Buyurun Hakan!

— Şu develerin üzerinde duran yüzlerini görmeğe tenezzül etmediğim kızları size veriyorum.

Biraz durdu. Sonra:

— Nogotay, dedi. O develer yüktü kârbanları da al.. hemen ülkeye gönder. Şahın kârvanlarını tutturduğu ipek sahiplerine dağıtılsın!

Elçilere döndü:

— Artık işiniz bitmiştir gidebilirsiniz? dedi.

Böyle elçi karşılamak hiçbir yerde görülmüş şey değildi.

Elçi vezir:

— Şahımın mektubu...

Sözünü bitirememişti ki, Batu hanın ortalığı titreten bağırması duyuldu:

— Bana lüzumu yok.. kendisine veriniz, o okusun...

Heraklios sevincinden, alay ettiğini açıktan açığa gösteren bir hal ile gülüyordu.

Elçi vezir yıldırımla vurulmuşa döndü:

— Şahım, kendisinin tahkir edilmesini ancak savaş ile temizliyebilir! dedi.

Batu han büsbütün küplere bindi:

— Buraya düğüne gelmedik!.. Savaşa.. ve hattâ idareniz altında bulundurduğunuz Türkleri kurtarmağa geldik!.. Git bunu böyle söyle!..

Ve yanındaki subaylardan birisine döndü:

— Bu haddini bilmiyen elçiye, haddini bildirmek için, gözümün önünde otuz sopa vurunuz!..

— Başüstüne Hakan:

Vezir yakalandı. Bağırmasına, bağışlanma dilemesine, yalvarmasına önem veren bulunmadı. Hemen yere yatırıldı. O, mahalle mektep çocuğu gibi bağırırken sopalar da birbiri ardı sıra, çıplak ayaklarına iniyordu.

Otuz sopa, kurnaz veziri baygın bir hale sokmağa yetti. Artık sadece inliyordu. Ayakları üzerine basmak isterken sendeliyor, düşüyordu.

— Götürün.. yola koyun! Hemen ülkeyi bırakıp gitsinler!

Hakanın buyruğu yerine getirildi.

Daha o akşam elçiler yola çıkarılarak gerisin geriye gönderildiler.

O gece, Batu hanın bir emri ağızdan ağıza dolaşıyordu.

— Hafif atlı alayları, sabahleyin saldırıma geçecekler!

Sabah, tanla beraber, Hakanın buyruğu yerine getirildi. Bir sülün alayına benziyen Türk atlıları, İran hududunu birçok noktalardan aşıyor, karşı koymak istiyenleri, keskin kılıçları altında yokediyor, öldürüyordu.

***

Tamam altı aydır savaş devam etmekteydi.

İran bozgun ordularile yenilgiden yenilgiye uğruyordu. Türk atlıları çoktan (Zerdüşt) ün büyük, hiç sönmek bilmiyen ateş tapmağının önüne varmışlardı.

Bu mâbed Türk akınlarına karşı koymak için, Hintten, Bulûcistandan, Zerdüşt dininin yaşadığı bütün ülkelerden akın akın gönüllüler gelmişler, tapınağın önünde yığılmışlardı.

Burada çok büyük, çok kanlı bir savaş verilecekti.

***

Bu savaştan daha bir hafta önce, nedense (Evdoksiya) nın içine bir dert girmiş, gülen dudakları gülmez olmuştu.

Güzel kız çok kötü rüyalar görüyor! Rüyalarımda gulyabaniler kendini boğuyor! Kâbuslar arasında ağlayarak, bağırarak gözlerini açıyor! Ve deli gibi kocasına sarılıyordu:

— Batu! Batu! Korkuyorum! Senin için korkuyorum!

O vakit Batu han sevgili karısını teselli eder.

— Korkulacak bir şey yok!

Der.. avutmıya çalışırdı.

Evdoksiya, güzel kocasının o günkü savaşa mutlaka gireceğini biliyordu.

Aylardanberi onun yanında, şimdi huyunu tamamile öğrendiği Batu hanı, bundan durduracak hiçbir kuvvetin bulunmadığını da bilirdi.

Zaten kocası, babası ile konuşurken birçok kere bunu söylemiş:

— Hindin, böcek gönüllüleri geledursun! Tapmağın kapısını ben elimle açarak içeriye gireceğim!

Demişti.

Evdoksiya, bunun ne demek olduğunu anlamıyacak kadar çocuk değildi ki...

Nihayet genç kadının korktuğu günün sabahı geldi.

Heraklios, zırhlar içinde olduğu halde, damadının çadırının önünde göründü.

— Batu, dedi. Neye zırhlarını giyinmedin?

Evdoksiya dişi bir arslan gibi atıldı:

— Baba, ben onu savaşa göndermiyeceğim!

Batu hanın bu savaşta öne geçmemesi belki savaşın büsbütün kaybedilmesi demekti.

Tapınağın etrafında çok kuvvetli kaleler, siperler vardı. Sonra bunlar yüz binlerce insanlarla «Zerdüşt» ün fedaileri ile doldurulmuşlardı. Evdoksiyanın bir hatâsı, Batu hanı göndermemesi, yıllardanberi çekilen zahmetin yokolması olurdu.

— Daha var —

Afacan Bilmece Kuponu 14

KAZANANLAR

8 inci sayı bilmecenin çözülüşü:

«TARZAN» idi.

Kazananlar

1 — Feridun İşeri Yd. Sb. okulu ek. 18 No. lı Tb. Ko. da Harbiye İsbul (1 kutu Edirnenin devayı miski) — Necdet Türkoğlu, orta okul sınıf 3 A. 190 Çorlu (bir Çocuk Sesi cildi), — Turhan Uysal, inhisarlarda kantar- Halil oğlu Bafra (bir roman). 4 — emduh Balaban, Taksim lisesi IV A. o. 382 İstanbul (3 aylık Çocuk Sesi) bonesi).

Muhtelif hediyeler

5 — Erdoğan, Gazi Osman paşa orta ulu sınıf 3 Ortaköy - İstanbul. 6 — uammer Savcı, Uzun So. No. 190 Mehet elile Trabzon. 7 — Erdoğan, Şişli asret So. No. 33 İstanbul. 8 — Burhan ahit, Yeni Türkiye So. No. 46 Karataş mir. 9 — Yakup Güngördü, Topçeken- r So. No. 23 Balıkpazar Beyoğlu. 10 — ülent Kontay, Cağaloğlu erkek orta kulu II. E. 385 İstanbul. 11 — Ezel, emir, Ticaret lisesi sınıf 4-A. Ankara. 2 — Ziya, mermi fabrikasında No. 187 Ankara Kırıkkale. 13 — Kemal, 4 ncü orta okul sınıf 3-İ No. 2462. Ankara. 14 — Burhan, orta okul şube 2-A. o. 13 Beykoz, İstanbul. 15 — Mesut, alit bey okul S. 4. B. No. 945 İzmir. 6 — Zehra, avukat Abdülkadir Kemalî runu Adana. 17 — Semiha, Kulaksız, o. 69 Kasımpaşa, İstanbul. 18 — Okay, lise S. 1 şube 1 No. 42 Eskişehir. 9 — Fahir, Yavuz Türk caddesi No. 3 Kadıköy, İstanbul. 20 — Hepsen, Taş an caddesi No. 68 Bakırköy, İstanbul. 1 — Ahmet, merkez luvarında etiket- i Zonguldak. 22 — Hasan, orta okul S. -B. No. 349 Kırklareli. 23 — Ünal, Aaretler No. 38 Beşiktaş, İstanbul. 24 — alçın Eğilmez, Setbaşı Ünlü cadde Hamam So. No. 4 Bursa. 25 — Suzan Behman, Çavuş So. No. 2 Kumkapı, İstanbul. 26 — Narhan Bakoy, Bulgurcu So No. 67 Ortaköy, İstanbul. 27 — Ferruh Gazi okulu S. 2 No. 117 Eskişehir 28 — Basri Aşık, istasyon civarında 566-B. No evde Elmadağ. 29 — İhsan Kaya, orta okul S. 2-B. No. 808 Tarsus. 30 — Abdullah Ergül, Terakki mah. mimar Kemal So. No. 59 Zonguldak. 31 — Kandemir, şirket ve müesseseleri komiseri oğlu Bursa. 32 — Sabahattin, Kabataş erkek lisesi 4. No. 1775 Ortaköy, İstanbul. 33 — Orhan, lise orta kısım F. sınıf 227 İnegöl. 34 — Nevzat, Ihlamur Nardanesi So. No. 58 Beşiktaş, İstanbul. 35 — Muvaffak Aydın, As. posta No. 600 teğmen İsmail Belge elile Eskişehir 36 — Hüsnü, Han mah. Kadıoğlu So. No. 8 Susırlık. 37 — Orhan, belediye zabıta me. Akif oğlu Alaşehir, Manisa. 38 — Fahri, tramvay depo müdürü oğlu, Beşiktaş İstanbul. 39 — Nazan, Selimiye Harem iskele sokak No. 33 Üsküdar, İstanbul 40 — Nejad, Hamamönü Sümer mahallesi Saka So. No. 5 Ankara. 41 — Nevzat, nüfus müdürü Şevket elile Aydın. 42 — Ahmet, orta okul S. 1 C. No. 301 Tarsus. 43 — Ferit, Osmanağa mah. Piri çavuş So. No. 34 Kadıköy İstanbul. 44 — Cengiz, Zeyrek orta okulu S. 3. A. No. 196. İstanbul. 45 — Davut, Lüleci hendek Hacı Sait apartmanı No. 126-8 Galata İstanbul. 46 — Ziya kürkçü, Süvariler mah. No. 12 Bursa. 47 — Ziya Çakmak, Muradiye deresi So. No. 13 Beşiktaş İstanbul. 48 — Ziya Raymam, Göztepe Tepegöz So. No. 14 İstanbul. 49 — Refet, 2. ilk okul S. 4 No. 269 Mudanya. 50 — Nevin, İhsaniye Yalıboyu No. 29 Üsküdar İstanbul 51 — Hüsnüye, Nişantaş kız orta okulu 2 C. 409 İstanbul. 52 — Özcan eski kuyumcular caddesi Çankaya So. No. 5 Balıkesir. 53 — Sabatay Levi, Kuledibi Bereket zade Kule So. No. 12-4 Beyoğlu İstanbul. 54 — Altan Göle, Göztepe Rıdvan paşa So. No. 11 İstanbul. 55 — Davit Filiba Galata Vekilharç So. No. 11 İstanbul.

Kahraman Anne

Güzel bir hikâye

Tanesi

7,5 kuruş

Cumhuriyet bayramında müvezzilerden arayınız

Bilmece

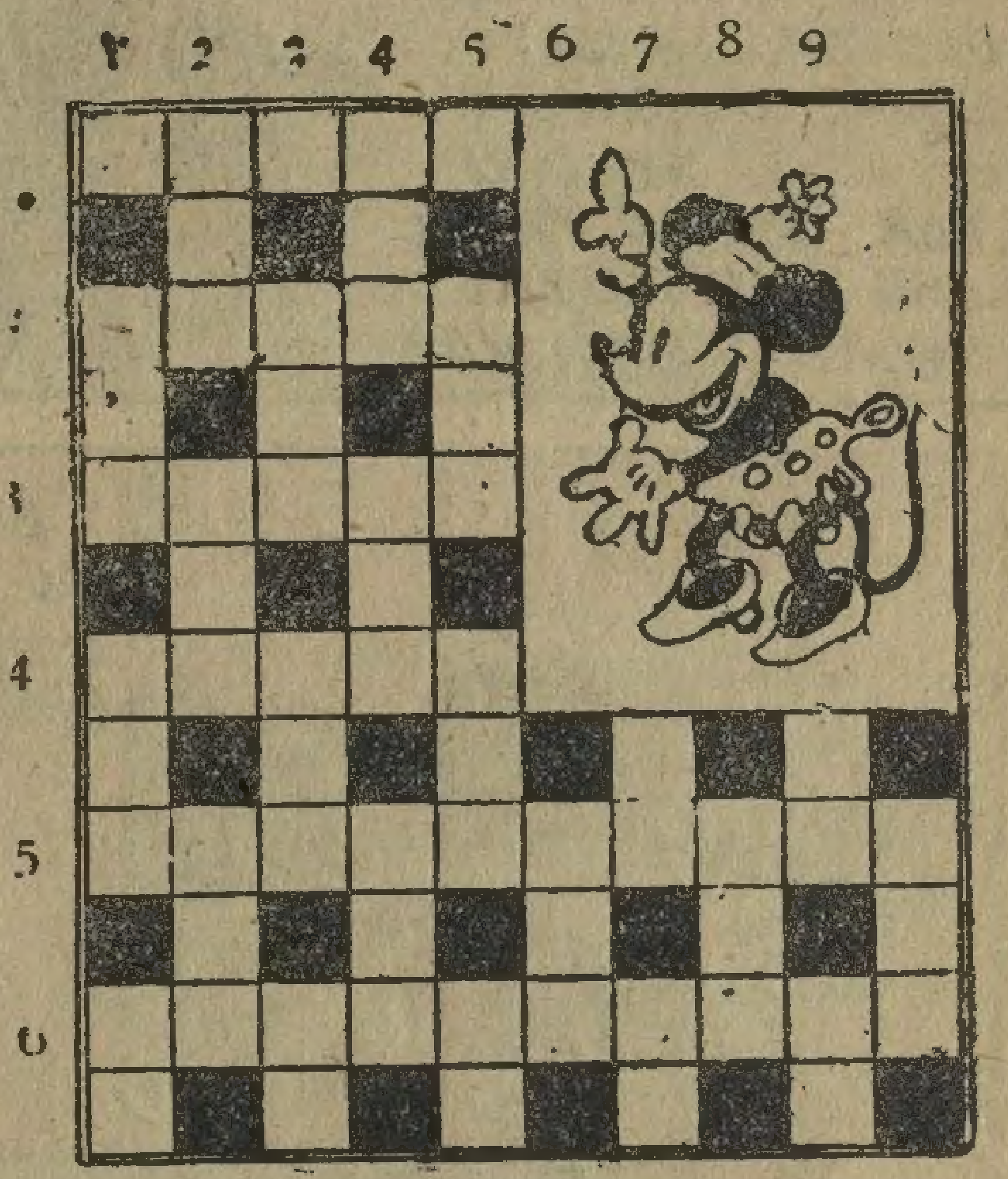

Soldan sağa doru:

1 — Miki ile Minninin arkadaşlarından; 2 — Çıplak; 3 — Düşmanı yenme; 4 — Hükümdar; 5 — Bir nevi şeker satıcısı; 6 — İstanbulun meşhur bir semti.

Yukarıdan aşağı doğru:

1 — Bir mevsim (3 harf), adalet (3 harf) ve bir çağırma; 2 — Bir kız ismi (3 harf) ecdat (3 harf) ve dört tarafı su ile çevrili toprak (3 harf); 3 — Söz (3 harf), gözleri görmiyen (3 harf) ve tersi geceleri gökte parlar; 4 — Bal yapar (3 harf), bir göz rengi (3 harf) ve yemin (3 harf); 5 — Bir meyva (3 harf), ıslaklık (3 harf) ve bir hayvan (2 harf); 6 — E. B. R. 7 — Bir uzvumuz (2 harf) tersi sicim; 8 — Sopa (3 harf); 9 — İntikam (2 harf) ve tersi yemek (2 harf); 10 — Tersi bir vahşi hayvan (3 harf).

DİKKAT: 1 — Bu bulmacayı yapmak için derginizi kesmeyiniz. kutuları kopye ediniz. Yalnız bilmece kuponunu koymayı unutmayınız. 2 — Çözünüzü bir zarfa koyarak (İstanbul posta kutusu 617 Afacan 14 üncü sayı bulmaca memurluğu) adresine yollayınız.

3 — Zarfı kapamayınız ve zarfın üstüne 60 paralık pul yapıştırınız.

4 — Müddet bir aydır.

5 — 50 kişiye muhtelif hediyeler verilecektir.

Sahibi ve Neşriyat Müdürü:

Ö. Lûtfi TARHAN

MÜESSİSİ:

M. Faruk GÜRTUNCA

Çıkaran: Ülkü Kitap Yurdu

Ankara caddesi No. 72

Basıldığı Yer: ÜLKÜ MATBAASI

Aslan Prens
ÜÇ MACERA ADAMI ŞEHRE YOLLANDILAR HAYDUT ŞÖVALYE ESİRDİ. KIRAL ARTÜR ÜN ÖNÜNDE SORGUYA ÇEKİLECEKTİ.
ASLAN PRENS SERÜVEN PEŞİNDE YOLA ÇIKIYOR. YOLDA SİR GAVENE RASLIYOR VE ONUNLA ARKADAŞ OLUYOR. HAYDUT ŞÖVALYE NEGART GAVENE SALDIRIYOR. ASLAN PRENS ONU KURTARIYOR VE NEGART'I BAĞLIYOR.
BİR BATAKLIKTAN GEÇERKEN
KÖYLÜLER BİR DENİZ EJDERİNDEN DELİ GİBİ KAÇIYORLARDI..
«BİR ŞÖVALYE İÇİN BU EJDERİ ÖLDÜRMEK BİR ÖDEVDİR.»
BİRAZ DAHA GİTTİKTEN SONRA EJDERİ GÖRDÜLER.
GAVEN EJDERE SALDIRDI FAKAT YENECEĞİNE GÜVENMİYORDU.
BATAKLIKTA EJDERLERE ALIŞMIŞ OLAN ASLAN PRENS İLERİ ATILDI.
GAVEN YERE YUVARLANDI.
ASLAN PRENSİN TAM ZAMANINDA ATTIĞI AĞ EJDERİN BAŞINA GEÇTİ. YERE DÜŞEN GAVEN ÖLÜMDEN KURTULDU.
EJDER KENDİNİ MÜDAFAA EDEMİYECEK VAZİYETTE OLAN ESİR ŞÖVALYEYE DOĞRU İLERLEDİ..
-ARKASI VAR-